

ны-тъ условія на животъ-тъ ни. Отъ горъизложенно-то става явно, че онова що е избралъ нѣкой и приелъ за полезно, може различно да се оцѣни отъ други-тъ; при семъ и дѣйствително може да не е и добро, но различно къмъ него да се отнесе, — отъ тукъ се появяватъ безбройни видове на зло-то и на добро-то. А за да можемъ да опредѣлимъ въ нравственій нашъ животъ, колкото поне ще ни е възможно, точнимъ образомъ количество-то и рѣдъ-тъ на всички-тъ бѣлѣжки и черты на чястната наша полза: трѣба да имамы една коравъ волю, която да е въ состояніе всичко да обьемне и вѣрно да разложи; а послѣ помагаема отъ разумъ-тъ и съгрѣваема отъ благодѣтельны-тъ зары на Вѣра-та, да *желае* общеполезно-то и добро-то. Въ такъвъ само единъ случай, всички-тъ наши желанія ще сѣ израженія на духовни исканія-та и всяка една чястна наша дѣятельность ще слѣдова законы-тъ на добродѣтель-та.

2) За вѣншный опытъ и за неговы-тъ видове.

§. 62.

Когато единъ чловѣкъ узнае добръ себе си и когато онъ, като чловѣкъ, созданный по *Божіѣхъ приликъ*, непреклонно се стреми къмъ *прекрасно-шо, истинно-шо и добро-шо*: то се разумѣва че нему ще е много лесно да узнае и вѣншны-тъ предмети що сѣ окол' него намиратъ. — Подъ име-то на вѣншни предмети, разумѣватъ се всички-тъ въодушевленни (а особенно чловѣци-тъ) и други-тъ бездушни предмети на естество-то.

Всѣки чловѣкъ е длѣженъ, при издирваньето на вѣншни-тъ предмети, най напредъ да узнае